

Исток Православни

"Опус Деи"

НОВИ КРСТАШКИ ПОХОД ВАТИКАНА

" Због свог геостратегијског положаја српски народ кроз своју хиљадугодишњу историју нашао се на ветрометини односа Истока и Запада; био је захватан потресима у виду религиозних и идеолошких подела, промена у односима снага у Европи... Савремени историјски тренутак у том погледу не представља изузетак. Али, треба истаћи да ту леже само једним делом узроци трагедије коју данас преживљавамо.

Други део је у нама самима, у недостатку критичне самосвести и склоности ка помодарству"

проф. Смиља Аврамов
СРПСКО НАСЛЕЂЕ ИСТОРИЈСКЕ СВЕСКЕ
БРОЈ 18 ЈУН 1999

Пут разумевања корена данашњег страдања Српског народа доводи нас до триологије проф. Смиља Аврамов, коју сачињавају дела: " Опус Деи , Нови Крсташки поход Ватикана" , "Посхеројски рат Запада против Југославије " и "Трилатерална комисија – светска влада или светска тиранија". Триологија нам нуди одговарена круцијална питања:

"Зашто нам се све то догодило?

Зашто је српски народ доживео сатанизацију од свијих бивших савезника и од сународника Хрвата, Словенаца и Муслимана?

Зашто и како је Србија, победник у балканским и оба светска рата, савезник

демократског Запада, суоснивач свих универзалних , међународних организација, из

главног тока светских збивања гурнута у повор поразене стране?"

Она нам такође указују и на нову стварност чији је део повратак поглавара

Римокатоличке цркве на светску позорницу и његово укључивање у процес одлучивања

о светским проблемима. " Дипломатска игра Ватикана и његово мешање у

политички живот Југославије преко тзв. религиозних организација тема је књиге Опус Деи , чија садржина ће бити изложена у даљем тексту.

Смиља Аврамов, Опус Деи ,Нови крсташки поход Ватикана ,
Ветерник,Нови Сад 2000.,страна 9

2 Смиља Аврамов, Опус Деи ,Нови крсташки поход Ватикана ,
Ветерник,Нови Сад 2000.,страна10

2

Двадесети век, век парадокса у коме је поред феноменалног
развоја науке и

технике , схватања религиозности као приватне ствари и
секуларизацији и1076 државе, дошло до враћања
средњовековне улоге

поглавару Католичке цркве у светској политици и "уласка
религије

у политику кроз широм отворена врата"3. Реч је о новој
стварности ,

о споју политике и религије и у склопу тога настанка великог
броја

фундаменталних религиозно-политичких организација
различитих
профила.

"Опус Деи", у преводу "Дело Божије", је назив тајне,
конзервативне и

елитистичке католичка организације свештеника и лаика са
средиштем од 1946. у Риму,

у луксузној "Escriva-Villa Tevere" , основане по званичним
актима 02.10.1928. године.

Идејни творац и оснивач наведене организације ,опат
Хоземарија

Ескрива де Балагер,иступио је са тезом да је Римокатоличка
црква као

универзална , позвана да ступи на светску позорницу.

Екрива је рано напустио свој младалачки сан да постане
архитекта и определио се за

теологије и права. Свештенички чин примио је 1925. За
папског прелата именован је

1947. године. Исте године постао је члан Римске теолошке академије (Понтифиција Академија Теолога Рома) и саветник Конгрегације за семинаре и универзитете.

Умро је у Риму 26.06.1975, али није сахрањен на гробљу, како је то уобичајено за

свештена лица, него у "Villa Tevere". Папа Јован Павле II обавио је

његову беатификацију, тј. проглашење за блаженог 17. маја 1982.

Идеолошки оквир организације изложио је кроз 999 максима, објављених у књизи "El camino" (Пут). Пут, нови "свети текст" преведен је на 35 језика

и растурен по свету у више од 4 милиона примерака.

Ескрива је "пројектовао свој ред као борбени ешалон који треба да се супростави

атеизму посебно међу интелектуалцима, јер је, по његовим речима, декристијанизација

отпочела међу интелектуалцима "4. Другачије речено, потреба за организовањем

Римокатолика настала је као одговор на револуционарна превирања у Шпанији као

изазову тог времена. Он је понудио идеологију националног католичанства чији темељ

представља јединство етницитета и католичанства, јединство религије и политичког идентитета.

3 Смиља Аврамов, Опус Деи, Нови крсташки поход Ватикана, Ветерник, Нови Сад 2000., страна_ X13

4 Смиља Аврамов, Опус Деи, Нови крсташки поход Ватикана, Ветерник, Нови Сад 2000., страна 97

3

Организација "Опус Деи" за разлику од традиционалних католичких организација

представља један нови квалитет , спој политике и религије са строго селективним чланством. Ред је мењао је свој правни статус, стратегију и тактику заједно са ширењем подручја својих делатности. Апостолском конституцијом под називом "Provida Mater Ecclesija", издате од стране Свете столице 1947. године одобрено је стварање секуларне институције свештеника и лаика , да би након тога , 24. фебруара исте године, Конгрегација за веру издала Похвални декрет, којим је успостављено Свештеничко друштво светог крста и "Опус Деи", краће названо само "Опус Деи". Тим чином је оформљена прва понтификална секуларна институција. Особеност организације почива на новом концепту духовности "деловати свом својом снагом тако да тзв. интелектуална класа... која је доминантна у цивилном друштву... прихвати и спроведе у дело Христово упутства"⁵. Елементе духовности Ескрива није тражио у теологији него у свакодневном животу. "По његовим речима, Опус Деи је настао да би се рад претворио у молитву, а да би се посветио рад, а кроз рад они који раде"⁶. Тиме је Ескрива покушао да сачини синтезу марксистичког и капиталистичког поимања рада. Чланови Дела служе Богу, не као колектив, него као појединци. Тиме се објашњава строга контрола над члановима и сурово кажњавање уколико се одступи од "светих правила".

Као и свака тајна организација и "Опус Деи" има неколико категорија чланства. Први, најужи круг чине нумерарији који имају највиши ранг. Само они са универзитетским дипломама, било да су у питању свештеници или лаици могу постати чланови поменутог најужег круга. Разврстани су у секције, зависно од професионалне оријентације. Лаици-нумерарији су нежење и означавају се бојевима. Они су предодређени за посебне, највише дужности управљања друштвом, чинећи то иза сцене. О тајновитости говори члан Устава 189 "да би се лакше постигли циљеви установа мора живети у заклону". Женама нумераријима додељују се само помоћни послови. Жене су у сваком погледу дискриминисане и највише на шта могу претендовати је посај секретарице. Друга група чланова називају се облатес који за разлику од прве, не живе у заједничким домовима, већ остају у својим породицама и повремено долазе на састанке у центре. Они који остану нежењени могу постати

5 Смиља Аврамов, Опус Деи, Нови крсташки поход Ватикана, Ветерник, Нови Сад 2000., страна 106

6 Смиља Аврамов, Опус Деи, Нови крсташки поход Ватикана, Ветерник, Нови Сад 2000., страна 106

4 свештеници, али ни тада не прекидају свој професионални рад, већ стичу назив "радник свештеник".

Супернумерарији чине трећу групу и то су придружени чланови. За разлику од прве две

групе они су само делимично укључени у рад и припадају тзв. "припремним центрима".

Уставом из 1950. године уведена је четврта категорија тзв. кооперанти или пријатељи.

Они не улазе у круг чланова, чак не морају бити ни католици.

Путем социјалног

хуманитарног рада, а затим преко проширивања сфере њихове активности на терен

политике, придобијају се тзв. природни савезници у обављању специфичних задатака.

Број пријатеља данас је десетоструко већи од чланова, што значи да се он приближава

цифри од једног милиона.

Израђен је веома прецизан поступак регрутовања чланства који

укључује школе, студенске домове, културне центре, у новије

време и избегличке логоре.

По Уставу организације кандидат не сме бити млађи од 23 године, међутим по наводима бивших нумерарија, регрутују се и деца у пубертету,

потпуно несвесна онога нашта се обавезују. Придобијање кандидата врши се

позивањем у домове организације који су раширени на свим континентима, кроз

заједничку молитву, организовањем разних приредби на еухаристичким скуповима...

Постоје три етапе пријема у чланство. Прва етапа укључује пробни рад, друга у трајању

од пет година, подразумева преузимање обавезе у одређено време. Обе фазе обухватају

строгу индоктринацију којом члан и1087 постаје робот у рукама организације. Ако члан

постигне задовољавајуће стање "духа", подноси молбу за коначан пријем у чланство, што подразумева доживотну обавезу служења организацији. "Ако једно од моје деце одустане од борбе и напусти рат, или окрене леђа, нека зна да је издао све нас, Исуса Христа, цркву, своју браћу и сестре у Делу;..."7.-Хозе Марија Ескрива де Балагер
Кроника , 1972

Пут уздизања чланова до "хришћанског савршенства" је строго контролисан и под снажним психолошким притиском. Структура живота кроз који се остварује "савршенство" укључује:

- Тотални прекид везе са породицом
- Живот у групи, испуњен континуираним обавезама-без слободног часа
- Дневну "духовну медицину" – мортификацију

7 Роберт Хачисон, Опус Деи, Насродна књига ,Алфа , Београд 2006. страна174

5

- Свакодневну молитву и медитацију
- Никакав спољни утицај не сме допрети до члана :

радио, тв, новине

Контрола укључује и забрану читања одређених дела међу којима се налазе нпр.

Платон, Брехт, Пастернак... Свакодневну обавезу представља и мортификација, телесно

обамирање, док се бичевање изводи "само" једанпут недељно.

" Ти си веома далеко од

Христа , ако ниси понизан – чак и онда када твоје свакодневно бичевање направи ране

на твојим леђима.- максима 200; Благословена биле патње.- максима 208."8.

Чланови Дела имају дужност да посвете посебну пажњу на оне који испољавају непријатељство према римокатоличанству , посебно према атеистима .

Многи кандидати напуштају удружење пошто открију његову мрачну страну. Неки, оставши верници, отпочели су отворену борбу против Дела, видећи у њему само опасну секту, белу масонерију или свету мафију.

"Опус Деи" је проширио подручје деловања у Западној Европи и продро у многе земље

Латинске Америке , Африке , Источне Европе , па чак и у Јапан.

У чланству Дела нашли су се припадници врхунске елите Запада нпр. Ото фон

Хабзбург, чланови краљевске породице Шпаније и Белгије...

Снажно упориште

организација има у Хришћанско демократској странци Италије, Хришћанско

демократској унији Немачке и у неким круговима Француске, блиских председнику

Жаку Шираку , чију председничку кампању је финансијски подпомогао француски

центар "Опус Деи". Путем својих чланова Деи је обезбедио снажан утицај у

међународним организацијама пре свега у УН, УНЕСКО, Европском парламенту, ЕУ.

Поједини чланови заузели су највиша места у тим телима, као на пример Жак Сантер у

ЕУ или Хуан Антонио Самаран у Међународном олимпијском комитету. Организација

је постала и моћни медијски гигант, оспособљеног да води медијске ратове. Групу

"Ампере" формирали су католички индустријалци на чеу са Франсоа Мишелином и бившим министром у француској влади Ренси Монтањеом . Од изузетног значаја је делатност ове организације у сфери економије и финансија .

"Затражите од Господа новац, јер смо у велкој невољи. Али тражите му милионе!...

Тражење пет милиона или педесет милиона захтева отприлике исти напор, тако да ,док сте ту..., Хозе Марија Ескрива де Балагер"⁹ .

8 Смиља Аврамов, Опус Деи ,Нови крсташки поход Ватикана , Ветерник,Нови Сад 2000.,страна112,

9 Роберт Хачисон, Опус Деј, Народна књига Алфа , Београд 2006,страна196

6

Споменућемо само неке: фондација Лимат , основана у Цириху 1972 године;

фондација Рајна – Дунав преко које је Опус Деи ушао у Мађарску. У Латинској

Америци делује "La Fundacion General Latino – Amerikana".....

У економској сфери организација делује на два начина: директним инвестицијама или

преко својих чланова и пријатеља као што је случај са Луисом Швајцером

председником групације "Renault". Приходи организације су огромни , али финансијске

транзакције пратили су и бројни скандали ,изазивајући потресе у јавном мњењу.

Банкротство "Banco Ambrosiana" из Милана , тесно везане са ватиканском банком , под

називом " Институт за религиозне послове " , изазвао је највећи потрес у ватиканским

круговима. На основу истраге, утврђено је да су челници банака били умешани у разне

преваре, корупцију, па чак и трговину хероином. Папа Јован Павле II одбио је сваку одговорност Ватикана за банкротство и повезаност са и1089 скандалима. Међутим, по његовом наређењу издвојена су знатна финансијска средства из ватиканских фондова ради обештећења штедиша банака. На основу дубљег увида у читаву ствар, поједини аналитичари су установили да је спорни новац прослеђен пољског покрету "Солидарност", те латино -америчким групама за борбу против "теологије ослобођења".

Доласком на папски престо Јована Павла II, "супер стара" Ватикана и доношењем Папске буле "Ut sit" организација је подигнута на ранг персоналне прелатуре интернационалног карактера, чиме је стекла аутономију унутар Римокатоличке цркве. Прелатура персоналис подразумева устројство и јурисдикције "Опус Деи" на персоналном принципу, а то значи директну подређеност чланова Папи. Папа је овим увећао своју моћ до размера које до тада ниједан папа није поседовао, обезбедивши тим путем једну римокатоличку, ултраконзервативну, клерикализовану армаду за "епохалну борбу" коју је испланирао са својим новим савезником САД – ом.

Своју теолошку мисао, папа Војтила, вешто је преобликовао у "Real politic". Основ за то је нашао у поставкама оснивача Дела, Ескриве. Елементи "посвећеног рада" и духовности схваћене као професионалне активности унети су у теологију римокатоличке цркве још за време папе Пие XII чију је политику наставио папа

Војтила. Оценивши последњу деценију XX века за пресудну , прецизирао је циљеве

борбе ,за коју по његовим речима "чланови Опус Деи и њихови пријатељи морају бити

7

припремљени"¹⁰. "Епохална борба" укључивала је :борбу против секуларизације

западног друштва; борбу против комунизма;

рекристијанизацију и поновно освајање

Источне Европе од стране Римокатоличке цркве.

Како је то лепо приметио новинар угледног француског недељника: "Опус Деи је

машина за фабриковање католика за високу игру коју изводи Његова светост Папа".¹¹

Централне тачке у планетарној стратегије папе Јована Павла II биле су превасходно

протестантска супер сила САД, на Далеком истоку

вишеконфесионални Филипини, на

јужној полулопти Латинска Америка.

Тајни контакти на релацији Ватикан - Вашингтон датирају још од завршетка Другог

светског рата, формирањем "Ватиканско – британско – америчког антикомунистичког

конзорцијума, међутим, до успостављења званичних односа дошло је тек 15 децембра

1983 .године, доласком Регана у Белу кућу.

"У епицентар нове алијансе постављена је сила ,а не религија."¹² Савез духовног и

световног света моћи, довешће до најрадикалнијих промена у овом веку , јер је њиме

преобликована геополитичка карта света и измењен је стил у вођењу политике.

Повезивањем Ватикана са најмоћнијом војном силом, створен је нови, агресивни

политичко-клерикални блок као одлучујући чинилац у спољној политици САД, чије ће деловање имати најтрагичније последице по Југославију. Политика Ватикана према Југославији обликована је још почетком двадесетог века.

Мултиконфесионална Југославија представљала је главну препреку продору Ватикана на Исток. Ватикан је развио врло перфидну стратегију у односу на Југославију, која за разлику од делатности у Пољској и остатку Источне Европе, није имала за циљ промену режима, већ разарање државе. Под велом борбе против комунизма Католичка црква је успела да издејствује подршку САД за своју акцију. Заправо, САД се нису изричито изјашњавале у погледу осуде тековина Првог и Другог светског рата, па је папа Јован Павле II прибегао заобилазној стратегији за добијање подршке. Стратегија се заснивала на пропаганди против " српског комунистичког хегемонизма " у Југославији и "насиљу" коме су били изложени хрватски народ и Католичка црква.

Ишло се толико далеко да је чак, и Српска православна црква представљена као државна.

10 Смиља Аврамов, Опус Деи ,Нови крсташки поход Ватикана , Ветерник,Нови Сад 2000.,страна131

11 Смиља Аврамов, Опус Деи ,Нови крсташки поход Ватикана , Ветерник,Нови Сад 2000.,страна 132

12 Смиља Аврамов, Опус Деи ,Нови крсташки поход Ватикана , Ветерник,Нови Сад 2000.,страна 67

Такво деловање Ватикана довело је до ескалације сукоба на простору некадашње Југославије.

Одмах по проглашењу сецесије Словеније и Хрватске, Ватикан је преузео дипломатску активност у циљу признавања отцепљених република. У Загребу је отворен први центар Опус Деи, на чијем се челу налазио свештеник Станислав Црница. Опус Деи је продро на тло Југославије много раније, изводио је своје акције, али оснивање центра било је од круцијалног значаја за снабдевање паравојних формација и довођење плаћеника. "Деструктивни процес који се рађао из растућег етноцентризма у Југославији, прерастао је у малигни тумор, захваљујући духовној и финансиској помоћи Римокатоличке цркве побуњенцима. Разуларене, фанатизоване, добро наоружане групе без дисциплине и војничке части, отпочеле су крвави пир у стилу средњовековних ратова."¹³ Свој легитимитет црпље су из поруке папе који је окарактерисао њихову борбу као "еванђеоско спасавање безбожничког друштва". Овај концепт се такође уклапао у политичку стратегију Запада, разрађену од стране администрације председника Регана.

Иста стратегија примењена на простору Латинске Америке у другој половини двадесетог века поновила се и на простору некадашње СФРЈ и Косову.

Широм Латинске Америке – у Чилеу, Никарагви, Салвадору, Хаитију, Доминиканској

републици, ницали су народни покрети вођени "теологијом ослобођења" против диктаторских режима које су подржавале и наоружавале САД. "Теологија ослобођења" супростављала се, с једне стране ауторитету папе и праву црквене хијерархије на тумачење светих текстова, и са друге стране глобалистичкој идеологији САД.

Плашећи се за свој кредибилитет у свету Сједињене Државе и Ватикан, а страхујући да католичке групе у Латинској Америци не постану зачетник једне нове народне цркве, повеле су заједничку офанзиву у коме је "Теологија ослобођења" поражена. У борбеном строју нашли су се на једној страни Опус Деи и ЦИА, а на другој Римокатоличка црква у Латинској Америци уједнињена са демократским покретима. Стратегија САД укључивала је замену класичних ратова и класичних облика колонијализма посредним обликом ратовања кроз наоружавање и обучавање разних илегалних група, убацивањем плаћњеника, ангажовање својих пензионисаних официра, прикривених акција ЦИА све заједно са заслепљујућом пропагандом о "ширењу" демократије и уз потпуно игнорисање међународног права. Као што су наркомафијашке групе на Косову

13 Смиља Аврамов, Опус Деи ,Нови крсташки поход Ватикана , Ветерник,Нови Сад 2000.,страница182

9

претворили у Ослободилачку војску Косова, тако су на терену Латинске Америке

"ескрадоне смрти" претвориле у Народну гарду. Поред истоветне стратегије примењене у Латинској Америци и на Косову ,постоји још једна кључна веза. У акцијама на простору Латинске Америке, за време најгорег терора, учествовао је амерички генерал, касније "амбасадор" , Вилијам Вокер, који ће се у својству представника Организације за европску безбедност и сарадњу наћи на Косову 1998/99.годину. Лажни сценарио попут "Рачка", по коме су Срби оптужени за масакр над "недужним "Албанцима успешно је примењиван и у Латинској Америци.

У рату на простору некадашње Југославије, кључну улогу одиграо је Ватикан ослањајући се на католичке организације, превасходно на Опус Деи као и на сецесионистичке снаге у Словенији и Хрватској.

Идејни творац, првог рата у Европи након Другог светског , вођеног против једне суверене државе био је папа Јован Павле II , док су Сједињене Државе и Европска Унија били његови извршни органи. За разлику од континуираног става Ватикана према Југославији , у политици Сједињених Држава рат против Југославије значи оштар раскид са прошлошћу. САД су овим чином жртвовале целокупну универзалну правну инфраструктуру за рачун једне превазиђене шеме коју је понудио Ватикан. Реч је о бескрупулозном гажењу универзалних и цивилизациских темеља светске заједнице.

Алијансом Вашингтон – Ватикан није дошло до интеграције политиче и духовне

димензије и до стварања новог вредносног система, него је реч о интеграцији духовног терора и терора високе технологије. Како је суштина хришћанства етика и ненасиље, поменута алијанса се може окарактерисати дубоко нехришћанском.

Рат против Југославије вођен је неконвенцијалним ратним операцијама по једном крајње перфидном сценарију који је укључивао агресивну политичку реторику, те је преко разноврсних претњи и уцена на крају ескалирао у оружани сукоб. Све тактичке операције укључујући и посредничке мисије имали су један јединствен политички циљ – разарање Југославије. Ваздушне операције НАТО-а на Книн 1995. године изведене су уз сарадњу хрватских снага. Исте године у Босни операције против српског народа извођене су у сарадњи са муслиманима, да би 24.марта 1999. године НАТО повео агресију против Србије уз ослонац на албанске терористичке групе. То је први модел рата у коме су војне снаге НАТО-а потпомогнуте агресивним дипломатским иницијативама.

10

Увођењем новог асиметричног модела ратовања који се базира на технолошко супериорним офанзивним дејствима подпомогнутих агресивном пропагандом против далеко слабијег противника згажен је основни принцип традиционалног ратног права и нужности постављења равнотеже између војних циљева и обзира хуманости. На том

принципу почивају Хашка правила из 1899. и 1907, Женевска конвенција из 1949 и додатни Протокол из 1997.године. Сходно томе, "апологија" заштите љутских права и демократије као изговора за извођење војних и осталих агресивних акција , пред којима падају сва писана правила представља маску за један нови тип тоталитаризма.

Суштину новог тоталитаризма не чини ни глобална култура, ни глобална цивилизација, већ капитал и слободно тржиште као нови облик култа који се мора следити без обзира на катастрофалне последице.

"Десет година стајао је српски народ нем и збуњен пред катастрофом која се на њега сручила, посматрајући дробљење своје државе без политичког програма, без адекватних симбола. Неочекивано извојевао је своју победу- победу над страхом, не предајући се пред ваздушним дивљањем НАТО-а пуних 78 дана. Том победом успоставио је везу са својом славном прошлошћу. Да би избегао замке на свом даљем путу,, потребно је да пронађе одговор на два фундаментална питања :

После трагичног искуства са идејом југословенства, које су претпоставке друштвене кохезије ?

После скупо плаћених револуционарних, утопијских снова и обмана, које су претпоставке друштвеног прогреса?

За нову фазу свог животног пута потребне су свеже снаге са моралним интегритетом, неоптерећене вирусом брозовштине, нити пак хипотеком

страначких обавеза према иностранству. Издизање изнад свих
страначких подела
и сукоба је не само етички императив , него и императив
историјског тренутка
који ја на прагу " проф. Смиља Аврамов

11

Литература:

"Опус Деи" НОВИ КРСТАШКИ ПОХОД ВАТИКАНА, ПРОФ
.Смиља Аврамов, лдиј-
Ветерник , Нови Сад 2000.

Опус Деи , ЊИХОВО ЦАРСТВО ДОЛАЗИ, Роберт Хачисон,
НАРОДНА КЊИГА,
АЛФА , Београд 2006.

—